

Early Journal Content on JSTOR, Free to Anyone in the World

This article is one of nearly 500,000 scholarly works digitized and made freely available to everyone in the world by JSTOR.

Known as the Early Journal Content, this set of works include research articles, news, letters, and other writings published in more than 200 of the oldest leading academic journals. The works date from the mid-seventeenth to the early twentieth centuries.

We encourage people to read and share the Early Journal Content openly and to tell others that this resource exists. People may post this content online or redistribute in any way for non-commercial purposes.

Read more about Early Journal Content at <http://about.jstor.org/participate-jstor/individuals/early-journal-content>.

JSTOR is a digital library of academic journals, books, and primary source objects. JSTOR helps people discover, use, and build upon a wide range of content through a powerful research and teaching platform, and preserves this content for future generations. JSTOR is part of ITHAKA, a not-for-profit organization that also includes Ithaka S+R and Portico. For more information about JSTOR, please contact support@jstor.org.

FRAGMENTS OF ANTI-KARAITE WRITINGS
OF SAADIAH IN THE IMPERIAL PUBLIC
LIBRARY AT ST. PETERSBURG.

*Dedicated to the memory of my friend DAVID KAUFMANN,
who departed this life too soon for the interests of
Jewish literature.*

THE Imperial Public Library at St. Petersburg recently obtained possession of the Antonine Collection. Among the latter's Hebraeo-Arabic fragments I was so fortunate as to discover portions of two works of Saadiah's, written by him against the Karaites. No. 204 of the said collection consists of two leaves of parchment joined together, but there were several leaves between them which have become lost. The content of the first leaf was taken from a work in which the Oral Tradition was defended, not against any particular author, but against the Karaites in general, whose arguments are controverted. As far as is known at present, this was done by Saadiah in כתאב אלתמיין (*The Book of Distinction*, cited by Hebrew authors under the title of ספר ההכרה or ספר המבחן), a book which was recently subjected to a thorough discussion by Poznański (*J. Q. R.*, X, pp. 244-252). It is therefore probable that the leaf in question must have belonged to that work. The leaf commences somewhere in the middle of the eighth point of dispute, and deals with points of detail, such as the second day of the festival (יום טוב שני של גלויה), and with tradition in general, and runs in the Arabic text as follows (the MS. only rarely

gives *diacritical* points; for the rest the spelling of the MS. has been preserved):—

(fol. 1 a) . . . ולם יטִהר אלעמל בהא אלי וקת אלחאנֶה פכדאך ינבִי
 אן נעתקד למוצע לא תוסיפו על הדבר אן אליום אלב כאן מעהם מן
 וקת משה עֶאם עלי טריק אלאסתחני אנהם אדא צארו פי אלגלות יתכדונח
 לבנה לם יטִהר באלפעל אלי וקת אלחאנֶה אליה וכדלך כל מא יטֶן בשי
 אנה יכאלף אלמקרא פאן לה טרקא תרדה אלי אלופאק ובאלאחרי מא
 יטֶן במא פיהא מן אן בעצה ינאקֶן בעצא אן יכן לה טרק סהלא תופק בין
 שי ושי עלי מא שרחנא פי שני בתובין המכחישין זה את זה • ואלט אני
 נטֶרת נטֶרא שאפיא פי עאדה אלמקרא פונרתה ישבע אלשריעה שרחא
 ויבינהא נעמא כמא עלמת מן שרח מעשה משכן ומן שרח פרשת מילואים
 ומן סעה פקודי ישראל ומן סעה חנוכת המזבח פמן הודא עאדתה לא
 ישבההא אן יחילנא פי אמר פרץ אלזיכות עלי שי גיר ביין ולא פי כבס
 אלסנה עלי לפטה ואחדה מתל אביב או גיראה בל ואנב אן יכן קד שרח
 גמיע דלך שרחא שאפיא פאד לם יוגד פי אלמכתוב פהו פי אלמנקול •
 ואלִי אן אלשריעה או אלכבר אדא תולאה חכים פינבני פי וצפה אלאל אל
 יבינה ביאנא שאפיא פאן אעאדה פיגו אן ישיר אליה אשארה כמתל פרץ
 אלעולה חין אכד פי אן יבתריה אוסעה ביאנה כקולה וסמך ושחט והפשיט
 ונתח ונתנו והקרים וזרקו והקטיר פלמא אכד פי אלעאדה קאל תקריבו
 עלה פקט • ואמא פי אלבתדי פלא יגו אן יומא אלפארץ באלאימא •
 פאדִן (sic) לא יגו אן יומי אלי אלעלה פיקול הוא תהלתך ולא אלי
 אלחכם פיקול ונתן בפלילים ולא אלי שי ממא מאתל דלך אללא וקד
 אוצחה פי אלנקל איצאחא ביינא • ובאלגמלה כל מא אורדתה עלי תלך
 אלה פרק מן אלרד פהו חנה לתצחית אלנקל אד אנקטעת מואד אלאסתפאדה
 מן תלך אלמטאלב באלחנג אלואצחה פהי מן הודא אלמעדן לא מחאלה •
 ואד קד שרחת הודא אלי אבואב פינבני אן אתבעהא בדבר טו נכתה
 ראית האולי אלקום יטענון בהא עלי אלמשנה פאולא אני סטרת קומא
 סאלוהם לם אקררתם באלמקרא ואנכרתם אלמשנה פאנאבוהם באנא וגדנא
 אלאמה מתפקה עלי אלאקראר באלמקרא ומכתלפה פי אלמשנה פלמא
 ראינא אלקום אל (fol. 1 b) מכתלפין פי אלאמור אלבתירה כד צדקו
 בהודא עלמנא אן לולי צחתה לם יצדקו בה פלמא סמעת הודא אלגואב
 אכדת פי אסתתבאתה ותחרירה פונדת עליה יב פן מן אלרד אמא עלי
 קולחם וגדנא אלאמה מנמעה עלי אלמקרא פעליהם אלרדוד אלז אלתי עלי

אלקאילין באנמאע אלמאם עלי מא בית • ואמא קולחם וגדנא אלקום
מכתלפין פי אשיא אתפקו עלי הדיא וגעלו כלף אלקום פי אשיא חנה
פעליהם ח (ה this should probably read) צרוב מן אלרד אלאול
מנהא אנהם געלו סואל אלסאיל גואבא לה ודלך אנה סאלחם למא
כאלפתם עלי אלמשנה פאנאבוה וקאלו לאנא כאלפנא עלי אלמשנה ווארא
אלמסיל אלי סואל אלסאיל חתי יגעלה לה גואבא פלן יכן אצעף מנה והו
כמן קאל לה למ למ חקבל חכם אלחאכם פקאל אני לא אקבל חכם
אלחאכם לאן אלסואל ללשכץ אלואחד מנהם הו אל (סואל add) לנמיעהם
לם כאלפתם • ואלב אנ כאן אלכלאף פי אשיא פי מא בין קום יונב צחה
מא אתפקו עליה מא סוי דלך פאי קום אראדו אנ יחבת להם מא עזמו
עלי אבראעה פהם יכתלפון פי גירה חתי ינב תצדיקהם פי דלך אלשי
אלדי אתפקו פיה • ואלנ אנא הודא נשאחד לאמם אלנצארי מכתלפה פי
צאחבהא ד צרוב פריק יקול גסמה ורוחה אללה ואכר יקול גסמה ורוחה
מכלוקין ואכר יקול גסמה מכלוק ורוחה אללה ואכר יקול הו כאחד אלנצארי
וכל מתפק פי תפצילה פילום האולי אלמגיבין אנ יכון מא אתפק עליה אלנצארי
חק • ואלד אנ כאן כלאף בני אסראל (אסראיל) פי אשיא בה יצח כתאבהא
אד אקרו בה מע אכתלאפהם פהדיא יונב מתי אתפקו כל חין כאנו
מתפקין אנ יכן נקלהם גיר מקצרא ען אלחנה אד לים בינהם כלאף • ואלה
(אן כאן add) אלכלאף ענדהם עלאמם צחה אלכתאב פינאב אנ יסבב
אלחכים אלי אמתה כלאף יכן בינהא אברא אד בה יחבת כתאבהא ולא
יגזו אנ ידפעה מן בינהא לאנה אנ דפעה ארתפעת חזתה מעה בל יאמרהא
באסתעמאלה עלי מר אלהר והדיא כלה צד אלחק מן קול האולי אלמגיבין •
ואלב אנא אלפית קום (יקולו ען אנהם : on the margin) אלנאקלין וצעו
הדיא אלמשנה וצעא ולעל אנ יכן אלדי אוהמהם הדיא מא וגדו פיה מן
אלקול באושא התקינו ואשבאה דלך פינב אנ אבין . . . . .

It is evident that folio 1 commences in the middle of the eighth point of Saadiah's reply. The missing part of the sentence may have run as follows: [Certain laws were revealed to Moses conditionally]—

the execution of which was only to be promulgated at the time required for it. It is necessary to assume, in reference to the prohibition to add anything to the Mosaic Law (Deut. iv. 2), that the second festival day (i. e. *יום טוב שני של גליות*) existed already at the time of Moses; namely, conditionally, to be observed in case

the people would have to be in exile; and, for this reason, the law was not promulgated till the required time¹. In the same way, everything (Rabbinical) which is believed to be contradictory to the Bible, is capable of being reconciled. This is all the more the case whenever it is thought that two biblical passages are contradictory, as we have already explained regarding the rule (of the thirteen rules of interpretation) of R. Ishmael שני כתובין זה את זה המכחישים זה².

9. I have given careful attention to the method of the Bible, and found that the latter usually deals with the subjects in an ample way and explains them in detail. This you see in the expositions regarding the *Work of the Tabernacle* מעשה משכן (Exod. xxv seq.), the *Chapter of Consecration* פרשת מלואים (Lev. viii-ix), the *Numberings of Israel* פקודי ישראל (Num. i), the *Dedication of the Altar* חנוכת המזבח (Num. vii). In view of such method, it is highly improbable that the law about *Running Issue* זיבות (Lev. xv) should have been formulated without explanation, or that the law regarding the leap-year should have been limited to the single word אביב (Exod. xxiii. 15). It is obvious that a sufficient explanation must have accompanied all these ordinances; and as we do not possess such in writing, it was given by word of mouth.

10. A wise man who expounds a law or a narrative, must sufficiently explain it when delivering it for the first time. On repetition, a mere allusion will suffice. Thus, e. g., about the law of the burnt-offering (Lev. i); in the first instance, the explanation is very diffuse: וסמך, וישחם, והפשים, ונתח, ונתנו, והקדים, וזרקו, והקטיר, we have briefly תקריבו עולה (Num. xviii. 11), and nothing more. On the other hand, it is impossible for a law to be dictated in the first instance by a mere allusion. Such mere allusions as, for instance, to prayer as conveyed by the words הוא תהלתיך (Deut. x. 21), or to civil jurisdiction by the words ונתן בפלילים (Exod. xxi. 22), and others, are only possible when a full explanation by oral tradition preceded them.

Speaking generally, everything brought forward here against the eight portions of the objection³ tends, at the same time, to prove the truth of tradition, for mainstays of those problems, which emanate

¹ חשבות הגאונים (Lyck, 1864), n. 1; Tr. *Betza*, I; Asheri, *ibid.*, I, 4; שלשי הגבורים, *ibid.*, I, 2. In this *Responsum* Saadiah's opinion is quoted.

² Cf. *חזקוני*, ed. Landauer, p. 141 = *דמיונות ודעות*, ed. Slucki, p. 72; *Œuvres Compl. de Saadia*, vol. IX, pp. xxiii-xxiv, 82-83.

³ Or, "strictures in their eight aspects"?

from the original above-mentioned sources, have been made firm by clear proofs¹.

Having set forth these ten modes, I proceed to the fifteen objections which those people make against the Mishna. In the first place, I refuted those who meet the question: "Why they adopted the Bible and rejected the Mishna?" with the reply, that "they saw that the nation was unanimous in the adoption of the Bible, but differed in their opinions regarding the Mishna; for, since we saw that people (fol. 1 b) whose views varied in respect to many things, yet believed in this (in the truth of the Bible), we knew therefore that if it (the Bible) were untrue, the (whole) people would not have believed in it." When I heard this reply, I commenced to consider it closely, and I found that it was refuted by twelve arguments.

Their assertion, that they found that "the nation was in agreement in regard to the Bible," is contradicted by seven arguments, which I brought forward against those who adhere to the agreement of the nation², as explained above. Their argument, that "they found that the people, whose opinions differed regarding several things, yet agreed as to this" (as to the Bible)—considering thus the people's difference of opinion about many things as an argument—can be refuted in eight ways³. In the first place, they reply to the questioner by returning the question. He asks, "Why do you contradict the Mishna?" They reply: "Because we contradict the Mishna." I mean to say, that he who simply turns the question put to him, and makes an answer out of it, is the weakest (disputant); for it is just the same as if one were to reply to the question: "Why do you not accept the decision of the judge?" with the answer: "Because I do not accept the decision of the judge." For the question put to one of them (the Karaites), is also put to all of them: "Why do you all contradict it (the Mishna)?"

Secondly, if we were to judge from people's difference of opinion about many things about the correctness of that about which they are in agreement, it would be only necessary for those, who wish their inventions to become adopted as truths, to differ about other things, so as to gain for the point on which they agree, recognition as being the correct one.

Thirdly, we see now how the Christian nation is split up into four

¹ I am myself in doubt whether my conception of this sentence is correct.

² The "agreement" (Arabic *irṣād*) plays an important part in Mahomedan theology, and thence the Karaites derived it, perhaps already since the time of Anan.

³ This ought probably to read "in five ways" (ḥ for ḥ).

sections, in regard to the founder of their religion. One section maintains that his body and his spirit are God (of divine substance). Another section says that his body and his spirit are created; another asserts that his body was created, but that his spirit is God; another again says, he was only like one of the prophets. They all agree therefore about his superiority; our opponents must, consequently, adopt as true all that about which the Christians agree¹.

Fourthly, if the difference of opinion of the sons of Israel on many points is to be taken as a criterion for the Bible, which is recognized by all of them, it follows that the tradition, which was once also recognized by all², must be true.

Fifthly, if, as they opine, this difference serves to demonstrate the truth of the Bible, the All-Wise would have had to uphold always differences of opinion in his nation for the purpose of confirming his writing. It would not therefore be feasible to do away with the differences, because their disappearance would involve a proof of the Biblical truth. The differences would thus have to endure for ever.

It is therefore obvious that the whole argumentation of our opponent constitutes the opposite of the truth. Besides, I have met with people (Karaites), who maintain that those who handed down the Mishna by tradition had themselves invented it; they were, perhaps, led astray by such expressions as באושא התקינו (Sabbath, 15 b), &c. I must therefore explain . . . . .

The first leaf ends here; it is a good specimen of a dialectical controversy on religion as carried on at the commencement of the tenth century, the כתאב אלתמיז having been written in 926-7. In those days it frequently happened—as it also happens sometimes in our days—in such disputations, that the object was to fasten upon the words of the opponent and so to drive him into a corner. This has been noted by Haja Gaon, in reference to Saadiah's argument regarding the second festival, in the before-mentioned *Responsum*: כך ראינו שזה שאמרתם שכתב (תשובות הגאונים) רבינו סעדיה ז"ל קנה הוא שדחה את אפיקורם,

¹ This argument is in reality identical with the preceding one, except for its being illustrated by an example. Makrizi maintains, moreover, that Anan admitted the mission of Jesus and Mahommed. Jakub Kirkisani (p. 305 of my edition) attributes to a portion of the Karaites a milder view about Jesus. Hadasi borrowed from this author.

² i. e. before Anan's schism, and, in previous ages, before the secession of the Sadducees.

ed. Lyck, p. 4). If we may believe the Karaite Jacob Alkirkisani¹, Saadiah would have first said, that the Rabbinical Calendar (עבור) existed since Moses, and that afterwards he said that it originated with Adam (וקר כאן) (אלפיומי יקול אן אלעבור מן מוסי חם צאר אלן יקול אנה מן אדם) (Kitab Alanwar, 2, מאלה, 13 באב, 2).

The second leaf of our fragment is directed against the Karaite author of the כתאב אלפצאיה (*Kitab Alfadhach*, "The Book of Shameful Things," sc. of the Rabbanites). I found a note from a Karaite source, unfortunately without any further description, that Ibn Sakaveihi's book was thus entitled. This has now been fully confirmed by a fragment of the Arabic original of Ibn Ezra's מואלה אלהדיקה. The fourth chapter (entitled פי נפי אלסמיה, Hebr. שער להרחיק, "וקר בין רבינו סעדיה גאון ז"ל: (השמות מן הבורא פי כתאב אלחמייז פי רדה עלי² בן סאקויה צחאב כתאב אלפצאיה לנפסה "The Gaon Saadiah declared, in his refutation of Ibn Sakaveihi, the author of the כתאב אלפצאיה, [where the Gaon] controverted the latter himself, and the others who oppose³ the Law," &c.)⁴. This quotation seems to prove that Saadiah's writing against Ibn Sakaveihi was part of the כתאב אלחמייז; but in the quotations of Mobashshi Halevi and of the Karaite

¹ Prof. Steinschneider will, no doubt, admit that Kirkisani's name was Abu-Jusuf Jakub, although he has thus far had no opportunity to retract his former assertion.

² Dukes, in the Magazine ציין (II, 137), turned the Arabic preposition עלי (Hebr. על) into the proper noun Ali.

³ On the Arabic expression עלי החמל cf. Dozy, *Supplem.*, I, 327. The words עלי החמל were perhaps embodied also in the title of Saadiah's polemic, and a corruption of this was perhaps the origin of the enigmatical and, as yet, unexplained name of a work of Saadiah's cited by Nissim of Kirvan, who says (see נשעי נעמנים, Hebrew part, fol. 16 b): ובספר החשובה: על השוין הנקרא בלשון ישמעאל כתאב אלרד (sic lege) עלי מחמל היום וז"ל. Poznański made another conjecture (*J. Q. R.*, X, 255); neither Poznański, nor anybody else, knew at that time the contents of Ibn Sakaveihi's book.

⁴ Dukes reproduces this passage in the Hebrew translation thus: הגאון ז"ל כתב בספר המבחן בהשוואותיו (ובהשוואותיו) (Munk and Dukes correct סקירה האפיקורס ועל וולחו &c.

Japheth¹, the former appears as a separate work. We are therefore obliged, not only to read *בחדשיותי* instead of *בחדשיותי*, as Munk and Dukes read in the Hebrew translation, but to correct also in the Arabic original *ופי ררה* into *פי ררה*.

However this may be, the next fragment² gives us, for the first time, full information, not only about Saadiah's polemical reply, but also about the contents and the division of Ibn Sakaveihi's pamphlet, which was calculated to rouse Saadiah's anger, if only by its insulting and provoking title. We need not be surprised that the later Gaon of Sora designates his opponent by the contemptuous title of *הוא אלזאהל* (that ignoramus). After these introductory remarks, let us hear Saadiah himself. The Arabic text runs as follows:—

(fol. 2 a) . . . בהלכה או בקטעה מנהא פיכתב אלפרק כלה או כתירא מנה ליוהם אלסאמעין אן אלפרק כלה רר • וקד ישבה מן יריר יחתג בפסוק פיתלו אלפרשה כלהא ואנמא צנע הוא לאן כתאבה פארג מן אלפואיד לים פיה שי אלא קול אלקום עלי אלכתר פלו קאל אלנכת אלתי יחתג אליהא פקט לאכתל אלכתאב פעמרה באלאתסאע פי אקואלהם : ואנדה איצא יחבי בעין קולהם אלדי ימן אנה לה וידע אלבעין אלדי קראנה וקפ עליה לאנה חבי פי אמר אלשהר פי תורת כהנים קידשוהו אנוסין או שונגין הרי זה מקדש ותרך אן יחבי בלא עדים הרי זה מקודש למא ראי אן הוא אלקול פציה פי אלסאסתגנא ען אלרויא • ואצעב מן גמיע דלך ואפיתה אדא וגד נין קולהם עלי גיר מא יריר בדלה הו וגיריה לאנה וגד פי אלתיספה אן אמלאק אלמא ללבסאסתין מן עשיה יום אלזמעה נאז או קאלו פותקין מים לגנה ערב יום שבת עם חשיכה והיא מתמלא והולכת כל השבת כולה פאחבת הו פי כתאבה אין משלחין מים לגנה ערב שבת עם חשיכה גראה מנה ותקדם ו אקראמא עלי אלכרב פקלת חנינד מא

¹ Everything which was known about Ibn Sakaveihi was fully considered by Poznański, l.c., pp. 252-4; the latter's remark must be modified in accordance with the fresh data.

² A small portion of this was recently published by me in a Russian magazine, and reproduced by Poznański in the *Revue des Études Juives* (XL, 88-90).

קאל אלכתאב תאלמנה שפתי שקר • ולעמרי אנה קד אצאב פי תסמיה
כתאבה כתאב אלפצאיה לאנה כתאב פצאיה הו וכויה עלי מה שרחת פי
בהכלים אתך רעך • ועלי מא קאל בבוא רשע בא גם בז ועם קלון חרפה •
ומא אחסן מא כאן יסאוי לה סכותה לו אמסך עמא תערץ לה כך אלולי
מי יתן החרש תחרישון ותחי לכם לחכמה • ולעל קדמא אלמכאלפין אעני
ענן ובנימין ונטראיהמא אנמא לס יתערצו ללרד עלי אל רבונין ואלחכב
מן אלמשנה ואלתלמוד לעלמהם באנה יגב לכל קום אן יחמלו פי כתבהם
עלי תפסירהם הם לא עלי תפסיר מכאלפיהם אד הם אנפסהם אבצר
באללפט ואלמעאני בתמאם כלאמהם חתי ואפא הדיא אלגדיד פטמע עי
מא לס יטמע מן כאן קבלה ונטר אלי אצחאבה אלמכאלפין בעין אלנהל
אלמחץ אד עטאהם קצבא (sic) מרצועה אוהמהם אנהא סלאח • ובכשפי
גמיע דלך יצח אלחק וינרחץ אלבאטל ויוול ען אלמה אלסכט אלדי
אונבה פעל הדיא אלגאהל כך אנשי לצון יפחו קריה וחכמים ישיבו אף •
נסל אללה אלמעונה עלי כל מא קרב אלי טאעתה • אלאבואב אלתי גמע
להא הדיא אלאנסאן אקואלא מן אלמשנה ואלתלמוד • אדכר אולא עיונהא
חם אגדד באבא ואבין כטאה פי מא זעם אן אלרבונין כאלפיה • פאלבאב
אלאול אלתוחיד • ואלבאב אלב (fol. 2 b) שעבה מן שריעה אלסבת והי
אלסראג • ואלבאב אלג שעבה אכרי הי מן אלמואהיב (! אלמאזיב. r.)
ואלד אתכאד אלשהר • ואלה לא בדו פסח • ואלו אלסנה אללביסה • ואלו
פי שריעה אלחלב • ואלח פי שריעה אלערוית • ואלט פי שריעה אלגדה ואלו פי
שריעה בעל קרי • זעם הדיא אלרגל אן אלרבונין כאלפו מא אמר אללה
פי הדיא אלי אשיא פאמא ד מנהא פאן כאן ענדה אן אואילהם ואואכרהם
מטבקין עלי מכאלפה אלואגב פיהא והו אלתוחיד ומא פי שעבתין מן
אלסבת ושעבה מן אלערוית ואנה לא יאתי פי הדיא בחנה עליהם מן
אלמשנה ולא מן אלתלמוד • ואמא אלו אלאואכר פאן ענדה אן אואילהם
כאנו יצנעוהא עלי שי כלאף מא יצנעוהא אואכרהם ולדלך אתי פיהא עלי
מא טן מן אלמשנה ואלתלמוד • וקדם קבל הדיא אלי אבואב אלטען עלי
אלמשנה כיף יקאל ענהא ען משה רבינו ולם יאת פי דלך בשי אכתר מן
אלאנכאר פקט • פלדלך ארי אן אקדם קבל דכר אלו אבואב אלאכירה
דכר אלמשנה למוצע מא תעלק פי הדיא אלאבואב בשי מנהא ואמא אלד
אבואב אלאואיל פארד עליהא פי מא שנע בה פיה קבל אחתנאני לצחה
אלמשנה • וגדת הדיא אלגאהל אולא זעם אן אלרבונין יגסמון אלכאלק
יעתקדונה צורה אנסאן להא טול וערץ ועמק ואעצא ואנזא ופיהא אעראץ

תאבחה וואילה ולם יסתשהד עלי קולה בשי מומא פי אלמשנה ולא אלמכאלאת ולא אלתרגום ואנמא אתי בה שעב בעצהא מן אלמנאדאת ובעצהא מן כתב לא שהאדה עליהא ובעצהא מן אלחזאנה ומע דלך פלגמיעהא תעביר ותכרינ כמא הו למחלהא פי אלשבה אלמנודה פי אלמקרא • פאבין אולא אלקול אלדי ללרבונין בנפי אלחשביה אנמע תם אשרה תכרינ הדיה אלשבה עלי אלממאנעה (?) ואלמתאבעה • תם אלזמה מא ילזמה אן אבא אלמתיל (?) אלמחיל (r.) • פאקול מומא ידל עלי אן דין אלרבונין נפי אלחשביה כלה ען אלכאלק קולהם פי מכאלה ואלה שמות פי שרח קול אללה לא תעשון אתי אלהי כסף ו נתן אומר לא תעשון אתי שלא תאמר הרי אני (עושה add) כמין דמות ומשתחוה לה תלמוד לומר תעשון אתי • ואז ונשמרתם מאד לנפשתיכם כי לא ראיתם • וקאל איצא פי שרח פסוק לא יהיה לך אן אלכאלק לא ישבה מן אלזמאד ולא אלנבאת ולא אלחיואן ולא אלכואכב ולא אלהוא ולא כל מראי ותקצו פיה תקצי שדיד והו קולהם לא תעשה לך פסל יכול לא יעשה פסל אבל יעשה . . . . .

In the translation it would run thus: [The commencement of the sentence, which is missing, may have read: "Ibn Sakaveihi's method is, that when he thinks he has something to say against any passage]—

of a Halacha, or against a portion thereof, he copies the whole chapter (פרק), or a great part of it, in order to induce his hearers (readers) to believe that he refuted the whole chapter. This method is as if one would copy a whole section (פרשה) of the Bible, whenever he wants to quote one Biblical verse. He (Ibn Sakaveihi) does it because his book is quite useless; by far the greatest part of it contains only the assertions of the (Karaites) mob, and if he had only quoted the text required, the book would be quite empty; he stuffed it therefore with ample Rabbinical quotations.

I found also that he cites that portion of a Rabbinical passage which, in his view, confirms his opinions, whilst he omits all that part which, though connected with the former, tends to disprove them. Thus, in reference to the new moon, he quotes from the תורת כהנים the words: קידשוהו אנוסין או שונגין הרי זה מקודש, but he takes good care not to quote from the same passage the words בלא עדים הרי זה מקודש¹, because he saw that the obvious meaning is, that it can be arranged without observation of the moon [i. e. by calculation of the calendar].

¹ *Torat Kohanim*, אמור, X, § 2-3 (ed. Warsaw, 1866, fol. 94 a).

The most important and worst part is, that he alters and corrupts the Rabbinical text whenever the latter does not suit him. Thus he found in the חוספה (תוספתא) that it is permitted on Friday, on the eve of Sabbath, to let the water flow into the garden: פותחין מים לגנה ערב יום שבת עם חשיכה והיא מתמלא והולכת כל השבת כולה, which he alters in his book into אין משלחין מים לגנה ערב שבת עם חשיכה¹; and then he makes six propositions on the ground of a falsehood. When I saw this, I said, in the words of Scripture, תאלמנה שפתי שקר².

And, as I live, he was quite right when he gave to his book the title of *Book of Shameful Things* (כתאב אלפצאיה); for it is a book which sets forth his own shameful things and his own confusion, as was explained by me in connexion with the verse בהכלים אתך רעך³, and as it is said: בבוא רשע בא גם בן ודם קלון חרפה⁴. It would have been well for him if he had kept silence, and within bounds, as the pious man said: מי יתן החרש תחרישון ותהי לכם להכמה⁵. This was perhaps the reason why the older heretics, such as Anan, Benjamin, and others like them, never attempted to base their polemics against the Rabbanites and the Sages upon the Mishna and the Talmud, because they (the old Karaites) knew that all works ought to be understood according to the spirit of their author, but not according to the interpretation of their opponents; for they (the authors) themselves understand their own words and their meaning better than anybody else. And now this newcomer (Ibn Sakaveihi) appears, and aspired after things which his predecessors never attempted, and took his associates, the heretics, for altogether ignorant men⁶. For he gave them a broken reed, and tried to persuade them that it was a weapon. I shall expose all this, and by doing so the truth will shine forth, that which is worthless will be set aside, and the indignation of

¹ Tosefta, ed. Zuckermann, Sabbath i, 23 (p. 111, line 17-18), where the word יום is missing, and והיא שוהה והולכת בשבת is read instead of והיא מתמלא. The Gaon's reading is confirmed by *Babli*, *ibid.*, fol. 18 a. The Karaite falsification is provokingly impudent.

² Ps. xxxi. 19.

³ Prov. xxv. 8. Cf. the interpretation referred to here in *Œuvres Compl. de Saadia*, ed. Derenbourg, vol. VI, p. 144.

⁴ Prov. xviii. 3.

⁵ Job xiii. 5. Saadia in his translation also (*Œuvres Compl.*, vol. V, p. 42) renders the Hebrew החרש by the Arabic מכך.

⁶ Or: "he considered his associates, the heretics, with the eyes of complete ignorance."

the people, called forth by the act of this ignorant man, will be soothed, as it is said: **אֲנֹכִי לְצֶדֶק יִפְחוּ קִרְיָה וְחֻכְמִים יֵשִׁיבוּ אֵף**.¹ We pray to God to assist us in everything which brings us nearer to his truth.

The chapters (Gates) in which this man collected quotations from the Mishna and the Talmud are ten in number. I shall first mention their headings, and then examine every chapter, and point out his errors wherever he thought to have found contradictions in the Rabbinical writings. The first chapter is headed, On the Unity (of God); the second chapter (fol. 2 b), On a part of the Sabbath-laws, namely, the lighting of light; the third chapter, On another part (of the Sabbath-laws), namely, irrigation²; the fourth, On the fixing of the month; the fifth, On the rule **לֹא בָרוּ פֶסַח**; the sixth, On the leap-year; the seventh, On the law about fat; the eighth, On forbidden marriages (**עֲרִיּוֹת**); the ninth, On the law about menstruation (**נִדָּה**); the tenth: On the law regarding **בֶּעַל קָרִי**.

This man asserts that the Rabbis have contradicted God's commands in these ten things. He is of opinion that both the oldest and the later (Rabbis) are united in that they transgress the law in reference to four of these subjects; namely, in reference to the Unity (of God), to both questions of the Sabbath-laws, and to a question of the marriage-laws; he did not therefore adduce any proofs from the Mishna and the Talmud on these points. As to the other six, he maintains that in respect to them the older (Rabbis) proceeded differently from the later, and, in order to show this, he adduces alleged proofs from the Mishna and the Talmud. He prefaces his ten chapters with strictures against the Mishna, (asking) how it was possible to say that it had come down from our teacher Moses? But all he does is simply to deny it. I think it therefore to be expedient, before considering the six chapters, to speak about the Mishna, which is frequently referred to in these chapters. My refutation of his invectives in the first four chapters will precede my demonstration of the trustworthiness of the Mishna.

In the first place, I found that this ignorant man asserted, that the Rabbis considered the Creator to be corporeal, and that they believed that he had a human form, with length, breadth, depth (thickness), limbs, and organs, and that he was provided with essential and accidental attributes. But he adduces no proof for his assertions,

¹ Prov. xxix. 8.

² The reading of the MS. **אֶלְמִוְאֶדֶר** (presents) is undoubtedly a corruption, for afterwards *two* categories of the Sabbath-laws are mentioned. My conjecture **אֶלְמִוְאֶר** (irrigation) is confirmed by the above-mentioned quotation from the Tosefta.

I was only able to touch briefly upon a few points in my remarks. I hope, on another occasion, to dwell more at length on the importance of these fragments for Karaism, for literary polemics of those days, and for Saadiah's activity as a scholar. I shall then communicate and discuss a second fragment, which, I surmise, is also taken from the כתאב אלהים, and contains some very interesting notices on the Jewish sects of the time. (Last year I communicated portions thereof to a Russian magazine.) In view of the present resurrection of so many monuments of grey antiquity that have lain forgotten in Oriental Genizoth, it is to be expected that our particular branch will also be considerably enriched. May this happen soon!

A. HARKAVY.

PETERSBURG, *February*, 1901.